

ammetid ja andsid omma lootust arvvalikult teada, et nemmad temmaga ka nüüd rahhul sawad ollema.

Peakohтомees ütles: „Kule Ado! sõa ja juu olled sa rohkesti annud, anna nüüd ka kord tubbakast ninnase, selle ue hõbbe tosi seest, mis sa hilja aea eest meie wanna herra käest mõistast tingitusseks said, kus herra ja proua náud peal seiswad?

Ado töüs ülles, läks ja tõi tosi aidast wålja ja näitis sedda. Nüüd püüdsid kõik sedda wadata ja nenda käis se toos igga mehhе peust läbbi, et wimaks wanna Ado silmist kaddus. Kui nüüd aeg tuuli, et küllalised hakkasid minnikud teggema, ütles wanna Ado: „Kõik on hea minno sõbrad, et teie ollete tulnud; agga minno tubbakatosi ei olle teie mitte veel minno kätte tagaga annud!” Kõik watasid ümber ja iggamees ütles tedda kül näinud, agga kus temma wimaks jánuud, ei teadnud kegi!

Peakohтомees ütles: „Enne ei woi kegi toast wålja minna, kui kõik on läbbi otsitud.

Minna isse heidan kõige ennemine riidest” ja nenda wiskas ta wammust mahha ja näitas omma taškud ja forro wahhed wålja ja nenda teggid teised ka; agga toos olli ja jäi kaddunuks! Kui kord naabri Jürri kohta tuuli, ei tätnud temma sedda käsko mitte, waid ütles julgeste, et temma käes ei olle! ja liisgas weel jure: „Mind on se wanna auväärvt talitaja kutsunud, kuid a woiib temma meid kelmiks tehha? käs kelm on, se lastko ennast läbbi otsida!”

Kui teised temma peale käisid ja tahtsid wåggise tedda lahti kiskuda, siis panni ta wasto ja lubbas sellele wasto pead anda, kes temmasse piidi putuma. Wanna perremees astus liggi ja ütles: „Kule Jürri! kui ja sedda heaga ei te, wåggise ma sedda ei tahha, siis kässi uksest wålja!” Jürri wöttis mütsti, tänas kõige hea eest ja läks omma teed.

Toos olli kaddunud ja jäi ka árra. Nüüd ütles igga mees, et Jürri sedda árrawinud, ja selle mõtte ja kõnnega läks iggamees kojo. Kõik wald olli sedda jutto täis, et Jürri tosi